

Velikonoční Sborové listy 2018

Českobratrská církev evangelická, sbor Mšeno u Mělníka

Zima pominula

Můj milý se ozval, řekl mi:
„Vstaň, má přítelkyně, krásko má,
a pojd'!

Hle, zima pominula,
lijavce přešly, jsou tytam.
Po zemi se objevují květy,
nadešel čas prořezávat révu,
Hlas hrdličky je slyšet v naší zemi.
Fíkovník nasadil první plody,
voní kvítky vinné révy.
Vstaň, má přítelkyně, krásko má,
a pojd'!“

Odkud jsou ty verše? Ovšemže to víte! Jsou z bible a to z knihy, která nese název Píseň Šalamounova, nebo také Píseň písní. A o čem že je tato Píseň? O lásce mezi ženou a mužem, o milencích, kteří se milují vášnivou a nespoutanou láskou. Nijak se tím netají, na konvence nehledí. Nikde tu nevidíme žádný řád a pořádek, žádný Zákon, žádná příkázání, ba ani řeči o Bohu. Jen milostná vyznání, milostné scénky a básnický vyjádřený, leč nijak stydlivý, popis milování.

Jak se tohle mohlo octnout v bibli? Toť otázka. Snad proto, že se věřilo, že autorem byl sám slavný král Šalamoun. Ale už rabíni s tím měli problém, až se k tomu koncem prvního století n.l. autoritativně vyjádřil rabi Akiba: „Celý svět nemá takovou cenu jako den, v němž byla Píseň písní dána Izraeli; jestliže celé Písmo je svaté, je Píseň nejsvětější“. A basta! Dlužno ovšem vědět, že už v té době byl rozšířený tak zvaný „alegorický“ výklad, že totiž Píseň znázorňuje vztah Hospodina, jakožto ženicha, k nevěstě, tj. k Izraeli. Stejně tak Píseň nedala spát ani největším křesťanským myslitelům takřka všech století a i oni v podobném duchu soudili, že ženich je Kristus a nevěstou je jeho církev, popřípadě jednotlivá křesťanská duše.

Při vši úctě k duchovním autoritám myslím, že jejich výklad není správný. Už proto, že v Písni je aktivní ta nevěsta. A to nejen proto, že ona nejvíc mluví o svém milém a vychvaluje ho, ale že ona nejen mluví, ale hlavně jedná. Hledá svého milého na horách u jeho stád, a když on nepřijde na schůzku, běhá po městě a hledá ho. A všem vykládá a trvá na tom, že on je její milý a ona jeho.

Zatímco ženich je zprvu zaujat jen její krásou, láká ji do přírody, propadá jí stále víc a končí v úžasu jak hroznou mocí je láska. Ale je to její láska, ke které se muž připojí, resp. je jí uchvácen.

Co tedy s tou Písní? Myslím, že lichá je každá snaha ve zbožném úmyslu ji odtělesňovat, zduchovňovat, neboli platonizovat. Cožpak láska sama, je-li skutečná, není věcí převážně duchovní? Je věcí srdce! Kdo z vás to neprožil?

Občas (se shovívavým úsměvem) pozoruji ve svém bližším okolí zamilovaný pár mladých lidí. Jak jim žádná překážka není dost velká, chtějí-li se vidět, jak z nich vyzařuje radost, která padá i na lidi kolem. Celý svět jim nepřipadá zlý (nepřipouštějí si to), všechno, ba i jarní příroda jim hraje do ruky, ani budoucnost je neděsí, když mají jeden druhého.

Třeba opáčíte, že tu ale jde o lásku mezi mužem a ženou, člověkem a člověkem, tedy o nic božského. Jistěže. Láska, která se nevztahuje ke konkrétním lidem, je jen neurčitý vznešený pocit.

Často slýcháváme v kostele ono apoštolovo slovo: „Nyní pak zůstává to tré; Víra, Naděje a Láska“ a někdy se ptám: jak by asi vypadal, jak by se choval, člověk plný těchto tří božských „hodnot“ a nenapadá mě nic jiného: asi jako pár zamilovaných lidí.

Jan Kozlík

Návštěva synodního kurátora ve Mšeně

V neděli 11. února 2018 byl hostem evangelického sboru ve Mšeně synodní kurátor Českobratrské církve evangelické (ČCE) Vladimír Zikmund. Vedl dopolední bohoslužby, při kterých kázal (text kázání otiskujeme níže). Po obědě se uskutečnila beseda na téma Vize církve v pohledu jejího vedení. Ve sborových listech zveřejňujeme kázání našeho hosta, text V. Zikmunda o vizi církve, který při besedě přednesl a reakce některých členů a náhradníků staršovstva mšenského evangelického sboru.

Michal Šimek

Slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč

Kázání: Židům 4, 12-13

Slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku, a rozsuzuje touhy i myšlenky srdce. Není tvora, který by se před ním mohl skrýt. Nahé a odhalené je všechno před očima toho, jemuž se budeme ze všeho odpovídat.

Slovo. Co pro nás znamená Slovo? Četl jsem, že teprve slovo dělá člověka člověkem. To, že je člověk obdařený rozumem, je jen krůček k opravdovému lidství. Teprve skutečnost, že je mu dána řeč, je takovou korunou jeho stvoření. Bránou k životu ve společenství. Jakousi pupeční šňůrou, která nás všechny spojuje. Ale také, když si nerozumíme, tak nás naopak slovo dokáže rozdělit. Slovo je prostě důležitým prostředkem pro utváření každého vztahu. Potřebujeme ho vyslovit, pokud chceme něco sdělit druhému. Ale stejně tak ho potřebujeme, chceme-li druhému odpovědět. Slovo tak poskytuje nenahraditelnou službu každému z nás. A přesto vidíme, nebo spíš slyšíme, jak dnes přestává být slovo bráno vážně. Jak snadno se něco vypustí z úst a jak snadno se od toho distancujeme. Dát někomu slovo již není jasné stvrzení něčeho, závazný slib. Dnes se pro jistotu vyžaduje všechno písemně a ještě lépe s ověřeným podpisem u notáře.

Abychom přečtenému textu, ve kterém slovo hraje důležitou roli, lépe rozuměli, podívejme se na to, jak bylo slovo vnímáno dříve. (...)

Celé kázání br. Zikmunda najdete níže v této el.verzi Sborových listů

Návštěva synodního kurátora Vladimíra Zikmunda byla pro řadu členů staršovstva mšenského sboru zklamáním

Prinášíme několik reakcí členů a náhradníků staršovstva k průběhu besedy se synodním kurátorem Vladimírem Zikmundem při sborovém obědě v neděli 11. února 2018:

Luboš Skopec : *„Debata se synodním kurátorem podle mě ukázala, že problém samofinancování za náš sbor nikdo nahoře nevyřeší. Nakonec jsme to asi ani nečekali. Přál bych si, aby se to pro každého z nás stalo impulzem k převzetí větší zodpovědnosti za budoucnost sboru. A tím vůbec nemám na mysli jenom peníze, i když jsou jistě velmi důležité.“*

Josef Maincl: *„Na vystoupení synodního kurátora Vladimíra Zikmunda mě nic nezaujalo. Nic konkrétního neřekl. Ze setkání s ním pro mě vyplynulo, že bychom měli vyvíjet tlak na farníky k větší finanční obětavosti. Vzhledem k tomu, že farníci stárnou, to nevidím jako reálné.“*

Alena Maštálková: *„Moc jsem si od návštěvy synodního kurátora neslibovala. Moje očekávání se potvrdilo. Zdá se, že synodní rada nemá vizi, jak řešit situaci malých sborů.“*

Michal Vidner: *„Vize budoucnosti církve přečtená Vladimírem Zikmundem mi přišla jako formální a nic neříkající. Z jeho vystoupení jsem zklamáný.“*

Jan Kozlík: *„Bratr synodní kurátor zřejmě vnímá situaci ČCE optikou několika pražských nebo brněnských sborů, které mají šanci se udržet. Venkovské sbory začne vnímat, až když přestanou platit celocírkevní repartice.“*

Lenka Sadílková: *„Návštěva synodního kurátora mě obohatila. Ale nepřinesla mi nic nového – tedy naději v lepší zítřky pro mšenský sbor.“*

V naprosté většině reakcí převládá zklamání. Možná i proto, že malý sbor jako Mšeno může mít již v brzké budoucnosti problémy, aby si udržel svoji samostatnost. Jako by vedení církve nemohlo pomoci. Může to však být i výzva. Čím může život sboru obohatit každý jeho člen a jaký díl zodpovědnosti bude ochoten si na svá bedra naložit.

Michal Šimek

Krátce

Dětská vánoční besídka se konala v rámci bohoslužeb v neděli 17. prosince 2017. Děti z nedělní školy a z biblického kroužku recitovaly básně a zazpívaly písničky.

xxx

Topné koberce do pěti lavic v kostele a do farářské lavice věnovala evangelickému sboru mšenská firma Terko. Jde o dar v hodnotě cca 20 tisíc Kč. Děkujeme!!!

xxx

Mšenskému evangelickému sboru byl komisí synodní rady přiznána podpora z rozvojového grant ČCE ve výši kolem 111 tisíc Kč. Peníze jsou určeny na základě schválené žádosti na ozvučení kostela pro bohoslužby, koncerty apd., na divácký klub pro děti, na příměstský tábor a na scénická čtení a představení v kostele. Celkové náklady na vše činí cca 124 tisíc Kč.

Michal Šimek

Od transportu mšenských Židů již uplynulo 75 let

Zástupci místního evangelického sboru položili v neděli 14. ledna 2018 kytici k památníku obětem holocaustu před místní základní školou ve Mšeně. Uctili tak památku mšenských Židů, kteří byli 13. ledna 1943, tedy před 75 lety, soustředěni na hradě v Mladé Boleslavi a následně transportováni do židovského ghetta v Terezíně. Mnozí z nich byli dále transportováni do různých koncentračních táborů. Devět ze mšenských Židů se konce druhé světové války nedožilo. Čest jejich památce!

Michal Šimek (psáno pro měsíčník Mšensko)

Výroční sborové shromáždění – neděle 11. března 2018

V neděli 11. března se konalo výroční sborové shromáždění. Ve Sborových listech zveřejňujeme výroční sborovou zprávu faráře Michala Šimka, slovo kurátora Luboše Skopce a výroční sborovou zprávu o hospodaření sboru v roce 2017 přednesenou účetní Alenou Maštálkovou.

Výroční sborová zpráva za rok 2017- sbor ČCE ve Mšeně u Mělníka

Sbor českobratrské církve evangelické ve Mšeně měl k 31. prosinci 2017 118 členů.

Bohoslužby se konaly pravidelně každou neděli a ve svátky – celkem 55x s průměrnou účastí 17 lidí. Večere Páně se konala 6x s průměrnou účastí 14 lidí. Kázali při nich farář Michal Šimek a členové mšenského sboru Zdenka Weiserová, Jan Kozlík, Luboš Skopec a Helena Šimková. Jako kazatelé ve sboru hostovali zástupce kurátorky mladoboleslavského sboru Ladislav Ruml, seniorátní vikářka Poděbradského seniorátu Miloslava Hofmanová, farář mladoboleslavského evangelického sboru Jonatan Hudec, a kazatelka církve Československé husitské Eva Vymětalová. Zpěv při bohoslužbách doprovázeli na varhany a harmonium Veronika Skopcová (do března 2017), Zdeňka Weiserová a učitel mšenské ZUŠ pan Pavel Šebesta.

Konaly se dvě svatby. Přímo ve mšenském kostele se vzali Lenka Sadílková a Zdeněk Langr. Mimo území sboru v Havlovicích u Úpice farář M. Šimek oddal Veroniku Pospíšilovou a Petra Novozámského.

Konaly se rovněž dva křty sourozenců Daniele a Lukáše Paluskových.

Konaly se již počtvrté bohoslužby ve skalách na Vyhlídkách u Romanova, zúčastnilo se jich kolem 60 lidí. Zúčastnil se jich jako kazatel Michael Führer - farář saské luterské evangelické církve ze sboru Gruna – Seidnitz z Drážďan. Téma bohoslužeb bylo věnováno 500. Výročí světové reformace a německému reformátorovi Martinu Lutherovi. Michael Führer se zaměřil na aktuální odkaz německé

reformace do současnosti. Farář Michal Šimek připomenul konkrétní kontakty a spolupráci mezi českými protestantskými bohoslovci a laiky s Martinem Lutherem. Bohoslužeb ve skalách se zúčastnilo několik členů výše zmíněného luterského sboru z Drážďan včetně manželky kazatele Caritas Německým přátelům se ve skalách natolik zalíbilo, že přímo na místě bylo dohodnuto konání bohoslužeb ve skalách za jejich účasti i v roce 2018.

Během roku se konalo pět setkání nad biblí. Jejich účastníci diskutovali nad vybranými biblickými texty.

Setkávání mládeže - vzhledem k dojíždění na školy a časovým možnostem se během školního roku konalo jednou měsíčně po bohoslužbách. Dělo se tak zpravidla 3. neděli v měsíci.

Během školního roku se jednou měsíčně v neděli paralelně s bohoslužbami konala nedělní škola - schůzky 2- 5 dětí. Tyto schůzky připravovala Helena Šimková. Nebyla však už jediná, kdo schůzky vedl. Vedle ní se střídali Luboš Skopec, Anička a Ivan Skopcovi a Sára Šimková. Děti vystoupily společně s dětmi z biblického kroužku na dětské vánoční besídce, která se konala v neděli 17. prosince 2017.

Schůze staršovstva se konala pravidelně jednou měsíčně.

Účetnictví – jeho vedení se vzdal bratr Josef Maincl. Předal jej do rukou zástupkyně Účetní kanceláře Medková z Nového Bydžova - Evě Medkové. Konkrétně má vedení účetnictví na starosti Magdalena Férová z Kutné Hory. Na správě sborového účetnictví se za sbor začala podílet sestra Alena Maštálková – např. převody financí jako odvody sbírek apod. Evidování sbírek a pokladnu měla na starosti sestra Iva Pavelková. Revizi účetnictví měly na starosti sestry Lenka Sadíková starší a Jana Kryštofková.

Stav budov fary i kostela měl na starosti jejich správce, bratr Michal Vidner. Potřebné opravy zajišťoval ve spolupráci s dalšími členy staršovstva. Se svým synem Filipem dokončil obnovení části plotu na farní zahradě. Vzhledem k nastěhování nových nájemníků do bytu na

faře rovněž zajistil pořízení nové kuchyňské linky, a nutné úpravy elektroinstalace a následné kompletní vymalování bytu. Díky daru z Jeronymovy jednoty a grantu byly zahájeny práce na odvlhčení zdi kolumbária.

O květinovou výzdobu při bohoslužbách se po celý rok vzorně starala sestra Venuše Svobodová.

Konaly se rovněž bohoslužby v sousedním Domově seniorů ve Mšeně s tím, že zájemci měli možnost si s farářem popovídat nebo si domluvit individuální návštěvu. Tyto bohoslužby jsou přirozeně ekumenické, navštěvují je obyvatelé tohoto domu - členové našeho sboru a rovněž členové římskokatolické církve.

V Domově seniorů se také v úterý 7. listopadu uskutečnila pietní vzpomínka na jeho obyvatele, kteří zde zemřeli během jednoho roku od předchozí pietní vzpomínky v listopadu 2016.

Během školního roku farář Michal Šimek pravidelně jednou měsíčně docházel do mšenské mateřské školy, kde v rámci biblického kroužku vyprávěl 3 dětem, od podzimu 2017 1 dítěti (přihlásili je jejich rodiče) vybrané příběhy z bible.

Jednou týdně se scházelo 8 dětí rozdělených do dvou skupin (úterý a pátek) v rámci biblického kroužku na faře. Jde o děti, které dříve navštěvovaly biblický kroužek v MŠ Mšeno.

V pondělí 1. května se uskutečnil sborový výlet do Libice nad Cidlinou. Po prohlídce slavníkovského hradiště účastníci pokračovali pěšky podél Labe do Poděbrad. Po prohlídce města jeli vlakem domů.

Sbor získal pro rok 2017 dotaci z rozvojového grantu Českobratrské církve evangelické ve výši 44100,- Kč na projekt s finanční spoluúčastí s rozpočtem 54000,- Kč. Získaná dotace umožnila zakoupení zahradní nábytku (stoly a židle), dataprojektor, promítacího plátna a přenosných reproduktorů pro přehrávání skladeb v přírodě a knih zaměřených pro náboženskou výuku dětí. Ze získaných prostředků byly rovněž zajištěny koncert pro veřejnost (z toho jeden pro ZŠ Mšeno), přednášky pro

veřejnost, akce pořádané pro děti ve spolupráci se mšenským Rodinným centrem a besedy o bibli pro všechny ročníky mšenské základní školy.

Ve mšenském evangelickém kostele a na farní zahradě se během roku konalo během roku sedm koncertů.

Speciální – gospelový koncert pro ZŠ Mšeno se konal v úterý 23. května v kostele. Skupina Let 's go z Prahy zazpívala spirituály zvláště pro 1. a zvláště pro 2. stupeň. Celkem se zúčastnilo cca 270 žáků.

V rámci Noci kostelů zahráli v pátek 9. června odpoledne dětem i dospělým na farní zahradě manželé Bohumila a David Bidlovi – šlo o akci pořádanou ve spolupráci s Rodinným centrem Mšeno. Večer potom vystoupilo v kostele sdružení Flauto Collegium z Mladé Boleslavi.

V sobotu 17. června vystoupily děti – žáci mšenské ZUŠ, ale i další pod vedením manželů B. a D. Bidlových. Tuto akci organizačně zajistilo Rodinné centrum Mšeno.

To zajistilo i další koncert – „Mšenské barokní odpoledne.“ Konal se v sobotu 9. září na farní zahradě Spolu s manželi Bidlovými vystoupila Magdalena Malá.

Další koncert se konal v sobotu 30. září v kostele – vystoupení vedoucího skupiny Oboroh Slávka Klecandra – Žalmy a jiné písně.

V sobotu 2. prosince se konal adventní koncert v kostele – vystoupil soubor Gospel Voices z Mladé Boleslavi.

Sbor se rovněž zúčastnil celorepublikové akce „Noc kostelů“. Uskutečnila se v pátek 9. června pod záštitou mšenského starosty Martina Macha. Program pro děti i dospělé připravilo na farní zahradě Rodinné centrum Mšeno. Vedle výše zmíněných koncertů mšenský cestovatel Zdeněk Bergl promítl a okomentoval kaleidoskop fotografií z Říma. Zástupkyně spolku Zahrada z Nebužel Jitka Dlouhá vystavila šité hračky – výrobky klientů spolku. Zájemci si je mohli koupit. Zástupci Odborného učiliště z Kaniny nabídli k zakoupení své výpěstky a výrobky. Člen sboru Michal Vidner zajistil možnost výstupu na věž kostela a opékání špekáčků na farní zahradě.

Vzpomínkový večer se socioložkou Jiřinou Šiklovou se uskutečnil v sobotu 20. srpna 2016 od 19 hod. na koupališti ve Mšeně. Tematicky byl věnován 40. výročí Charty 77. Mšensští divadelníci přečetli úryvky

z textu Charty a z básní Ivana Martina Jirouse. Skupina Human Face zahrála několik písní od skupiny Plastic People. Akci připravil náš sbor ve spolupráci s městem Mšeno a jeho kulturní komisí.

Přednáška na téma Češi a Němci v regionu se uskutečnila v pátek 13. října na sále radnice. Historik a ředitel mělnického archivu Dalibor Státník nastínil vývoje vztahu mezi Čechy a Němci od středověku až po odsun v roce 1945. Německý historik Andreas Wiedemann promluvil o nuceném vysídlování i dosídlování pohraničí od roku 1945. Akci zakončil archivář mělnického archivu Pavel Fiedler pojednáním o osudu a vývoji vztahů mezi lidmi v osadě Olešno v Kokořínském dole, kde před válkou tvořili většinu Němci.

O dění ve sboru byli jeho členové, příznivci i nečlenové informováni prostřednictvím občasníku Sborové listy, které k vydání redakčně připravoval Michal Šimek, editorsky Luboš Skopec. Pozvánky na akce pořádané sborem byly pravidelně zveřejněny na plakátcích na různých místech Mšena. Byly rovněž zasílány e-mailem do okruhu členů i příznivců sboru a na další místa včetně regionálních médií Mladoboleslavska a Mělnicka,

Základní údaje o sboru včetně Sborových listů si může kdokoli přečíst na webové stránce sboru – www.msenocce.wbs.cz. Odkaz na tuto stránku je uveden na webové stránce města Mšena.

Sbor stále skromně žije a doufejme plní své základní poslání – být místem, kde jeho členové hledají pravdu slova Božího a naději zasahující sborové společnosti uvnitř i navenek. Objevují se však nové výzvy v souvislosti s finančním zajištěním církvi do budoucna. Zde jako sbor stojíme před úkolem – jak a co chceme ve sboru zajistit a kdo to bude zajišťovat. Nepůjde zdaleka jenom o finanční zajištění života sboru, ale o převzetí větší zodpovědnosti za život sboru ze strany jeho jednotlivých členů. Je to věc nejenom promýšlení, co dál, ale také věc modlitby a hledání naděje.

11. března 2018

Michal Šimek

Pečuj doma a s námi – kurzy Diakonie ČCE ve Mšeně

Milí přátelé, milí účastníci kurzů, na začátku roku 2018 se uskutečnily ve Mšeně u Mělníka kurzy pro rodinné pečující. Kurzy obsahují 7 tematických bloků, každý je zaměřený na určitou problematiku, v průběhu dvou lednových víkendů jsme se věnovali tématu ošetřovatelství, demence, fyzioterapie a doprovázení. Účastníků se sešlo 8, možná si říkáte: není to málo? Vězte, že i kdyby kurzy pomohly jedné rodině, která pečuje, tak je to pro nás důležité, protože jedeme na kvalitu a ne na kvantitu. Atmosféra v průběhu celého cyklu kurzů byla úžasná i přes těžká témata která zde zazněla. Zvládl jsem i nefunkční dataprojektor, zachránil nás p. farář Šimek. A dokonce jsme se skupinkou účastníků stihli i velmi milé posezení v Baťovně u manželů Švecových. A vězte, že v červnu nás čeká společné víkendové setkání, které plánujeme v kempu v Nedamově. Termín a bližší informace se určitě dozvíte. S přáním všeho dobrého v roce 2018 Vás srdečně zdraví

Míša Lengálová – Diakonie Českobratrské církve evangelické Praha – kontakt: 604 283 571

Kurzy byly přínosné

Kurzy „Pečuj doma a s námi“ se uskutečnily na sále mšenské radnice v průběhu ledna 2018.. Jejich konání podpořila sociální pracovnice městského úřadu paní Vendula Šestáková. Sama některé kurzy osobně navštívila a také poinformovala přítomné o zajišťování sociální péče ve Mšeně. Ke kurzům a jejich průběhu sama řekla: „*Kurzy byly přínosné a dobře sestavené. Jejich účastníci získali přesný obraz péče včetně doprovodu v závěru života. Byly zde dobré lektorky. Účastníci dostali hezky zpracovanou příručku. Kurz bych každému zájemci doporučila.*“

Michal Šimek

Slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč

První čtení: Jan 1, 1-14

Kázání: Židům 4, 12-13

Slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku, a rozsuzuje touhy i myšlenky srdce.

Není tvora, který by se před ním mohl skrýt. Nahé a odhalené je všechno před očima toho, jemuž se budeme ze všeho odpovídat.

Slovo. Co pro nás znamená Slovo? Četl jsem, že teprve slovo dělá člověka člověkem. To, že je člověk obdařený rozumem, je jen krůček k opravdovému lidství. Teprve skutečnost, že je mu dána řeč, je takovou korunou jeho stvoření. Bránou k životu ve společenství. Jakousi pupeční šňůrou, která nás všechny spojuje. Ale také, když si nerozumíme, tak nás naopak slovo dokáže rozdělit. Slovo je prostě důležitým prostředkem pro utváření každého vztahu. Potřebujeme ho vyslovit, pokud chceme něco sdělit druhému. Ale stejně tak ho potřebujeme, chceme-li druhému odpovédět. Slovo tak poskytuje nenahraditelnou službu každému z nás. A přesto vidíme, nebo spíš slyšíme, jak dnes přestává být slovo bráno vážně. Jak snadno se něco vypustí z úst a jak snadno se od toho distancujeme. Dát někomu slovo již není jasné stvrzení něčeho, závazný slib. Dnes se pro jistotu vyžaduje všechno písemně a ještě lépe s ověřeným podpisem u notáře.

Abychom přečtenému textu, ve kterém slovo hraje důležitou roli, lépe rozuměli, podívejme se na to, jak bylo slovo vnímáno dříve.

Ve starém Izraeli se slovo považovalo zcela jistě za mocnou veličinu. Dalo by se to dokonce přirovnat až k nějakému dynamickému dění, silovému poli. Dokladem je i to, že původní výraz pro slovo se překládá také jako čin, nebo událost. Věřilo se, že slovo je plné moci a může být zdrojem nějakého pohybu, změny. V bibli je to vyjádřeno často neobyčejně silnými poetickými obrazy. Boží slovo „rozráží skály“, je jako „ostrý meč“, „dunivé kladivo“ či jako „plamen ohně“. Tak je při čtení potřeba vidět, že bibličtí autoři slovu připisují zázračnou tvořivou moc. A to platí nejen pro Boží slovo, ale v přenesené míře i pro slovo lidské.

To, že lidé i v pozdějších kulturách přičítali slovu velkou, často magickou moc, vidíme třeba v našich pohádkách, kde například královské slovo nebo slib nemohla zrušit žádná síla z vesmíru, ani sám král. Stejně tak neodvratně působila každá zlá kletba, kterou nebylo v silách žádného smrtelníka zrušit. Naštěstí to platilo i v dobrém podání, kdy požehnání dobré víly také nebylo možné žádným temným kouzlem zrušit. Bez vnímání této závaznosti slova by zřejmě i pohádky ztratily něco ze své krásy.

V Novém zákoně se setkáváme s dalším posunutím významu slova. Připomeňme si jen slova Janova evangelia, která jsme slyšeli v prvním čtení. „*Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh. Všechno povstalo skrze ně. Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi*“. Když si to srovnáme s prvními větami knihy Genesis „*Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi*“, posouvá se význam slova ještě víc směrem k stvořitelskému obsahu.

Nuže, v tomto světle biblického i historického vnímání moci slova se jeví najednou text z listu Židům v trochu novém světle. Mluvené slovo je vyzařovaná síla, energie svého mluvčího. Nejen nějaké vlnění vzduchu odněkud vysílané. Ve slovech pokračuje existence toho, který mluví. Jako když Slunce vyzařuje své paprsky a s nimi vydává své světlo a teplo nám tady na zemi a s tím nám předává i svou energii. Jinými slovy, mluvčí prostřednictvím svých slov předává sám sebe, je přítomen ve svých slovech. Tím, že Slovem, kterým mluví Bůh k lidem, je míněn sám Ježíš Kristus, byla sdělována posluchačům jeho Boží podstata, jeho Boží synovství. Zpřítomnění samotného živého a jednajícího Boha mezi lidmi.

Ta výpověď musela být srozumitelná tehdejším posluchačům, kteří ji mohli vnímat právě v souvislosti s tou zprávou o stvoření země. Mojžíšovy knihy pro ně byly přeci jejich zákonem a hlavně přirozenou součástí jejich myšlení a životů. Ten list byl napsán tedy velmi dovedně a logicky přesvědčivě. Aby tomuto přirovnání ale porozuměli, a správně to pochopili, nestačí již jen to logické uvažování. Je k tomu potřeba se přesunout na rovinu víry. Přivádět někoho ke Kristu jen logickými, i když dovedně postavenými argumenty, bylo vždy a je i dnes obtížné.

Pokud jsou ty verše určeny i dnes nám, tady v evangelickém sboru v 21. století, můžeme také namítnout, že naše uvažování je již úplně jiné, než v prvních křesťanských sborech. Ale ta rovina víry je aktuální pro nás i

dnes. Z toho důvodu stojí za to, si přečtený oddíl připomínat i dnes. Připomínat si, že Bůh mluví i k nám a prostřednictvím svého slova do nás vstupuje a předává nám část svého působení. Používá si k tomu s pomocí svého Ducha různé nástroje - svědectví Bible, své učedníky, kteří jeho slovo tlumočí druhým, ale i ty, kteří jen jeho slovo vyzařují svým životem.

A že jeho slovo není jen všeobjímající odpouštění, které nám s čistým svědomím dovolí tropit jakákoli alotria - vždyť nám budou nakonec stejně odpuštěna! - to nám také sděluje náš text. Boží slovo může mít i dost varovný tón:

„*Slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku, a rozsuzuje touhy i myšlenky srdce*“. Před Božím slovem není kam uhnout, kam se schovat. Všechno naše lidské manévrování a kličkování je marné. „*Není nic skrytého, co by nebylo odhaleno,*“ říká Ježíš. Vzhledem k tomu, že Bůh do nás vidí jako do křišťálové koule, povzbuzuje nás náš text, abychom si dali své věci do pořádku. Skrývat není co, protože jednou stejně vše vyjde najevo.

„*Není tvora, který by se před ním mohl skrýt. Nahé a odhalené je všechno před očima toho, jemuž se budeme ze všeho odpovídat*“ to vypovídá o tom, že Boží Slovo je nástrojem skutečně i našeho svědomí. Nitra, které se snažíme před druhými skrýt, utajit. Bůh nás uvnitř prostřednictvím svého Slova usvědčuje i potěšuje, napomíná i povzbuzuje. Před Božím soudem prostě nemůžeme nikdo nikam uniknout. Cesta víry nám nenabízí život bez trápení a starosti. Ale dává nám naději, že o nás Bůh ví, že je stále s námi.

A jak máme vnímat, že jeho slovo proniká jako dvousečný meč až na rozhraní morku a kostí? To je dost expresivní vyjádření, z kterého jde trochu hrůza. Ale proč ne. Už ve Starém zákoně můžeme najít, že Boží slovo „*se nenavrátil s prázdnou, ale vykoná to, k čemu bylo posláno*“. Jedná se o slovo oživené Duchem, tedy o Boží moc a Boží moudrost aktuálně působící v srdci čtenáře či posluchače. A právě toto tajemné dění v lidském nitru má velkou proměňující moc. Právě toto dění živého slova proniká jako dvousečný meč i do nejtemnějších zákoutí našeho nitra. V některých případech to obnáší napomenutí, pokárání, usvědčování a usměrňování, jak se nám v hojně míře dostává. Stejně tak to ale obnáší povzbuzování, ujišťování a potěšování. Je-li Boží slovo

skutečně slovem toho, který dovede stvořit svět z ničeho a doprostřed toho dát život, potom je i v lidském nitru slovem tvořícím, působícím víru, lásku a naději i tam, kde už naděje nebyla. Živé Boží slovo může člověku otevřít nové obzory, povolát ho k novým úkolům a příležitostem. Pozvat ho k novým a netušeným dobrodružstvím.

Jsme stvořeni k obrazu Božímu, proto i my můžeme alespoň do určité míry, svými slovy „tvořit z ničeho“. Právě tak ovšem můžeme slovy i ubližovat, ničit a zabíjet.

Slova plná hořkosti a zloby mohou působit na lidskou duši jako vražedné nástroje. Slovy můžeme zabíjet, slovy můžeme druhého člověka zmlátit tak, že to bolí víc než rány fyzické. Tuto daň platíme za onu nesmírnou, zázračnou, tvůrčí moc slova, o které jsme mluvili. Možná právě s ohledem na tuto dvojí moc slov varuje Ježíš své posluchače, že *„z každého prázdného slova, které mluvíti budou lidé, vydají počet v den soudný“*.

Stejně tak, je-li člověk stvořený k Božímu obrazu, odráží se v moci jeho slov i něco z tvořivé síly slova Božího. Nejzřetelněji se to projevuje v zázračných účincích slov povzbuzení, důvěry, útěchy a naděje, která lidem často doslova zachrání život. Mnohdy je to skutečně právě slovo přítele, co druhému člověku umožní žít dál, co mu pomůže zvítězit nad beznadějí a přemoci zoufalství i v situaci, kdy sám nad sebou zlomil hůl. Ve slově je všechno. Je soudržným pletivem, centrální osou lidské existence, tedy existence člověka společenského jako obrazu Božího. A tak buďme ostražití před jeho matením a przněním a každou neúctou k němu. Slovo není pouhým nástrojem komunikace, ale je základem skutečného života. Amen

Vladimír Zikmund (náměstek synodního seniora Českobratrské církve evangelické)

Vize budoucnosti evangelické církve z pohledu jejího vedení

A) Co chceme

Prohlášení naší synodní rady ze zprávy synodu: „Chceme naši Českobratrskou církev evangelickou spravovat tak, aby mohla žít radostně a zdravě sebevědomě. Chceme, aby se naše bohoslužby stávaly krásnou chvílí, kvůli které stojí za to přijít. Věříme, že takový zázrak se znovu a znovu děje tam, kde společně oslavujeme Krista, a po jeho přítomnosti toužíme. Rádi bychom, aby ovoce své víry každý z nás, tak jak dokáže, vynášel z kostelů a modliteben ven a nabízel druhým.“

Jak tomu chceme přispívat?

Chceme se reformačně soustřeďovat na věci podstatné; ty pak nově a s invencí obnovovat a krášlit.

Chceme pomáhat k odstraňování předsudků společnosti vůči náboženské, národní či jiné odlišnosti.

Chceme aktivně reagovat na společenské události, upozorňovat na jevy, které vedou k nesnášenlivosti, k hazardu se svobodou a k malosti.

Chceme vstupovat pozitivně do společenské diskuze o tom, jak spolu v Evropě žít v různosti.

Chceme podporovat práci naší Diakonie a našich škol, hledat užší a efektivnější propojení a součinnost se sbory na všech úrovních, tedy úrovni sborů farních, seniorátních a sboru povšechného.

Chceme usilovat o to, aby farářské povolání bylo lákavé pro nové zájemce, aby naši faráři dokázali držet vysokou úroveň poctivého řemesla i v čase 21. století.

Chceme pečovat o platy kazatelů a důstojné podmínky jejich přípravy, služby i odpočinku.

Chceme více zapojit laiky do kazatelské ale i správní služby.

Chceme hovořit o změnách ve správě církve, strategickém řízení (např. hledat, jak zacházet s částečnými úvazky, jak zohlednit vzdělání, praxi).

Chceme usilovat o větší hospodářskou a finanční soběstačnost; naše stoupající životní úroveň určuje dosud přijímanou zahraniční pomoc, za kterou jsme velmi vděční, mnohem více potřebným církvím a zemím trpícím chudobou a nedostatkem; musíme vyjít s vlastními zdroji, nebo omezit některou zbytnou činnost.

Chceme dbát na to, aby starost o majetek a budoucí finanční zajištění nezastínila to, co je potřeba udělat tady a dnes.

Chceme dbát na to, aby opatrnost a rozvážnost nevedly k pocitu bláhové zajištěnosti, k pokušení naplnit stodoly a zakopat hřivny.

Chceme podporovat diakonické a rozvojové projekty. Hledat, jak pro ně zajistit přehledná pravidla a dostatečné množství prostředků.

Chceme pečovat o budovy a celkové prostředí našich sborů s podporou Jeronýmovy jednoty.

Chceme mít odvahu se zbavit budov, které nepotřebujeme a potřebovat nebudeme.

...

Některé z předešlých bodů nejsou splnitelné, k těm je třeba se stále ubírat. Jiné, doufáme, že splnitelné jsou a své dobré ovoce přinesou. V každém případě je to komplex různých výzev a činností, které společně mají za cíl posilovat identitu naší církve dovnitř našich sborů i ven do veřejnosti. To, co tím vším prolíná a drží to dohromady, je Kristovo evangelium. Proto bychom měli začít od toho, co uděláme, aby bylo slyšet, a nechat ho mezi námi působit.

B) Co pro naplnění našich cílů děláme?

To byl úvod o tom, co chceme a jak se snažíme pochopit, co naše církve nejvíc potřebuje. Chtěl bych vám předložit alespoň několik tematických okruhů, kterým se věnujeme. Pohledů na každou činnost může být víc. I my v synodní radě nejsme stejní a stejně uvažující. Ale mám zatím dobrý dojem, že v podstatných věcech mezi námi rozpory nejsou. Důležité je o všech rozdílných názorech mluvit a vysvětlit si své argumenty. Proto je také důležité si poslechnout vaše názory a obavy, které vám leží na srdci. Pro mě je každý rozhovor ve sborech důležitou zpětnou vazbou, kterou potřebujeme všichni. A protože hledáme směřování pro naši společnou církev, je to o to důležitější.

1. Společenství sborů

V souvislosti s postupným přechodem na samofinancování s naprostou jistotou směřujeme k zásadním změnám. To si uvědomujeme všichni. Jak se na ně máme připravovat? Čím začít? Hospodářským zajišťováním? Organizačními změnami struktury církve? Změnami řádů? Ano. Je to moudré myslet na zítřek. Podle mého mínění je ale důležité začít měnit i nás, jednotlivé členy našich sborů, naší mentalitu.

Posilovat zodpovědnost za své sbory. A o to se snažit ne nějakým koučingem, moderními manažerskými metodami, ale tu zodpovědnost stavět na víře, na potřebě jejího společného sdílení a šíření. Když bude sbor pro své členy na předním místě jejich hodnotového žebříčku, domnívám se, že to následně také přinese nové impulsy do sborové práce, oživení, ale také vyšší obětavost vyjádřenou poskytováním svého času i peněz. Netvrdím, že rezervy jsou všude, ve všech společenstvích. Ale s jistotou tvrdím, že v celé naší církvi ten skrytý potenciál je obrovský. Jen ho probudit!

Takže nemám obavu o církev jako takovou. Ta se totiž děje všude tam, kde se káže Kristovo evangelium, vysluhují svátosti, žije se v poslušnosti Slova Božího a kde je ochota pro to všechno něco obětovat. Takových míst je stále dost, přestože jednotlivých členů je méně. Církve bude ze své podstaty vždycky ve společnosti menšinová a ve sborech bude vždycky aktivní jen jádro, hrstka „bláznů pro Krista“. Je a bude to tak, vždyť soli nebo kvásku taky stačí trochu.

Důležité je, jestli budou členové našich sborů poznat, zda budou vidět, slyšet, zda se o nich bude vědět ve svém okolí. Neměli bychom se uzavírat jen do svých kostelů a modliteben. A nemyslím přitom na masivní misii či evangelizaci s početním nárůstem členstva. Podle mě stačí, když se bude o evangelickém sboru vědět. Tak jsou totiž mnohé možnosti otevřeny. Dál bych to nechal na Duchu svatém.

2. Kazatelé

Zneklidnit by nás měl malý zájem o studium teologie. Je to problém nás všech, každého člena, bez rozdílu věku nebo funkce. Obávali jsme se úbytku obsazených sborů, protože nebudeme schopni faráře zaplatit. Skutečnost je ale taková, že zatím přibývá sborů, kteří hledají faráře a nemohou ho získat, i když na odvod do personálního fondu mají. Farářů je málo! A na fakultu se hlásí zájemců o evangelickou teologii také málo. Hledejme tedy mezi našimi dětmi, mládeží ty, které bychom mohli ke studiu a k této práci motivovat. Je to potřebné pro budoucnost a je to pěkné povolání.

Postupným navyšováním mezd kazatelů bychom se rádi drželi úrovně mezd profesí středoškolských učitelů. Letos dostali všichni duchovní přidáno 3 tisíce a do budoucna chceme umožnit ještě větší možnost rozlišení formou osobních příplatků či odměn pro ty faráře, kteří odvádí víc práce. Rozdělování těchto osobních příplatků je již nyní svěřeno

seniorátním výborům, které mají lepší přehled o množství práce, které kazatel odvádí na sboru. Většímu rozlišení odměn ale brání výše prostředků, kterou lze rozdělit. Záměrem synodní rady je tuto částku podstatně posílit.

Zabýváme se i úvahami, zda podporovat práce faráře na menší úvazek či podporovat administrace dlouhodobě neobsazených sborů. Není lepší slučování sborů do sousboří, nebo větších center se svými satelity, které by vůbec nemusely přijít o pravidelná shromáždění. Jen by neměly své IČO, navíc by ubylo administrativy. Ale tato diskuze nás ještě čeká.

3. Správní uspořádání církve

Základním prvkem církve je tedy společenství sboru. Všechno nad tím je již službou tomuto společenství. Ať seniorát nebo povšechný sbor. Obě tyto úrovně nemají sami o sobě žádnou funkci. Co by byl povšechný sbor nebo seniorát bez farních sborů? Ale stejně tak, co všechno by musel farní sbor zvládnout, kdyby nebylo těch vyšších úrovní! Proto jsou na ústředí v rámci této služby přenášeny určité úkoly a kompetence, které nemá cenu vyžadovat po té nejnižší úrovni. Sbory nemusí mít dostatek specificky kvalifikovaných lidí a vydávat peníze na nákup služeb, které lze poskytovat centrálně, je zbytečné. Variantou vedle církevního ústředí je posilování určitých kompetencí na úrovni seniorátu. Funkce seniorátu je u nás léty ověřená. Ukazuje se, že v současném správním uspořádání naší církve je ale jejich role velmi limitovaná. Personálně – nedostatkem lidí do všech možných funkcí, ale i svými rozpočty. To je třeba jeden argument, proč do budoucna uvažovat o restrukturalizaci současné mapy seniorátů do menšího počtu se silnějšími centry.

4. Solidarita

Snažíme se obracet svou pozornost ke sborům velkým i malým. V nich se děje to podstatné. Jsou sbory, kde se práce daří, a i návštěvě je dáno okusit radostnou vděčnost za to, že to tak smí být. Je ovšem skličující, že pro malá, živá a krásná společenství ve sborech, které nejsou schopny v blízké budoucnosti mít svého faráře, nemáme stále odpověď, jak to s nimi bude. Zvláště v místech, kde je to do nejbližšího živého sboru s farářem daleko. Proto je důležité o tom mluvit. Hledat dobré řešení. Ale i když ještě nevíme, jak budeme vypadat v budoucnu, mohu s nadějí tvrdit, že v církvi existuje silná solidarita, která dává slabším společenstvím naději. Větší solidarita zřejmě existuje na dvoustranné

bázi, kdy je v některých sborech patrná větší ochota k pomoci konkrétnímu, známému sboru. Ale dobře fungují i různé seniorátní podpůrné fondy, do kterých jedni přispívají a druzí z toho čerpají. A na celocírkevní úrovni tato solidarita je v současnosti skoro nevyužívaná. Pro život celé církve budou vždy důležité velké sbory. Úkolem je ale hledat funkční a dobrý model solidarity, který bude motivovat ty silné sbory k solidaritě s těmi slabšími.

Solidarita se může projevovat různým způsobem. Finančně, prací ale i dalšími společnými akcemi. Jen hospodářská stabilita nezaručí radost ze shromáždování v našich sborech. A bez této radosti je budoucnost hodně černá.

5. Grantový systém – podpora nových aktivit

Velkou pozornost proto také věnujeme činnosti grantové komise a rozběhu diakonických a rozvojových projektů. Grantový systém od vyhlášení prvních výzev funguje již skoro dva roky. V současnosti již hodnotíme závěrečné zprávy projektů řešených v roce 2017 a uzavíráme smlouvy na řešení projektů na letošní rok. V prvním roce bylo řešeno 44 projektů s podporou z grantového systému ve výši 4 670 tisíc Kč. Pro letošní rok je schváleno řešení 61 projektů s podporou ve výši 6 420 tisíc Kč. Uvidíme, jak se projeví tato podpora na životě sborů. Rozhodnutí o tom, poskytnout část prostředků z finančních náhrad na podporu růstu aktivit ve sborech, bylo podle mne správné. I když se z toho část uplatní ve zvelebení a dovybavení sborových prostorů, mělo by to být vždy v souvislosti s nějakou novou aktivitou. A o to jde! Věřím tomu, že něco z těchto aktivit může zapůsobit i jako inspirace pro druhé, které třeba zrovna nic nenapadá.

6. Vzdělávání

Jednou z oblastí, které věnujeme pozornost pro svůj nepopiratelný dopad v budoucnosti, je vzdělávání. Nejen provozování škol Evangelické akademie, nebo spolupráce s Evangelickou teologickou fakultou. Myslím i na různé vzdělávací kurzy pro laiky i duchovní. Účast na vzdělávacích akcích přináší nové ideje, nadechnutí, vybočení ze stereotypu, z rutiny, možnost setkávání a sdílení. Zvýšená kvalifikace může dodat větší sebevědomí a kvalitu práce. Zájem na vlastním vzdělávání by neměl být jen povinností, ale vnitřní potřebou vyrůstající z vědomí odpovědnosti a ze zálibení ve službě, kterou konáme.

Rosou naděje je zájem laiků o službu v církvi. Mnozí absolvovali seniorátní vzdělávání a po úspěšném složení všech zkoušek byli ordinováni jako výpomocní kazatelé. V nich má církev bohatství, které se však musíme učit ještě lépe spravovat.

Pokud jde o péči o ně, vnímáme v tom na prvním místě odpovědnost seniorátů. A to nejen za základní kurs, nýbrž i za jejich pokračující vzdělávání, podporu a kontrolu. Senioráty se přitom velmi liší v tom, jak k výpomocným kazatelům přistupují a jakou pozornost jim věnují. Organizace vzdělávání na celocírkevní úrovni je obtížná v tom, že výpomocní kazatelé bývají často dost zaměstnání a tak je nechceme zatěžovat dalším cestováním. Daří se ale spolupráce v této oblasti v některých sousedních seniorátech.

Školy Evangelické akademie - jsme našim školám více než jen formálním zřizovatelem? Z pozice zřizovatele se musíme starat o to, aby měly školy důstojné a vyhovující prostory. Letos je několik jejich projektů schváleno k podpoře v grantovém systému církve. Připravují se projekty staveb nových budov dvou škol v Praze a také je na ministerstvu žádost o registraci nové základní školy EA v Brně.

Vzdělávací vizi naplňujeme také prostřednictvím nakladatelství a knihkupectví Kalich. To je také vzdělávací služba směrem do církve i ven do společnosti. Podporujeme tuto činnost a snažíme se o oživení zájmu o dobré knihy.

7. Pomoc potřebným - Diakonie

Významnou službou církve veřejnosti je práce Diakonie. Synodní rada se v průběhu roku pravidelně schází se správní radou Diakonie a má dva členy v tzv. „velké“ dozorčí radě. Je naším zájmem, aby se v Diakonii se samozřejmostí pracovalo s křesťanskými hodnotami, i když naprostá většina zaměstnanců není z církve.

Jsme také rádi, že naše církev podporovala vstřícnou ochotu hledat možnosti, jak pomoci těm, kdo kvůli válce a chaosu opustili své domovy především v Asii a Africe, a hledají nový domov v Evropě. Mnohé naše sbory se staly otevřeným místem pro ty, z církve i mimo ni, kdo chtěli o těchto problémech hovořit, aniž by si vzájemně upírali důstojnost. Při setkáních na církevní půdě doma i v zahraničí jsme deklarovali svou otevřenost pro hledání pomoci potřebným v Evropě i mimo ni.

8. Pár slov k finanční soběstačnosti

V posledních letech před přijetím restitučně-odlukového zákona č. 428/2012 Sb. (ten platí od 1. ledna 2013) jsme dostávali roční státní příspěvek ve výši asi 83 milionů. Využívali jsme ho především na mzdy kazatelů (podle státem předepsaných tabulek) a na částečné pokrytí nákladů na provoz ústředí církve. Z vlastních prostředků jsme každoročně shromáždili přibližně 75 milionů a z těch jsme financovali především provoz svých farních sborů. Dřívější státní příspěvek na platy duchovních a provoz ústředí církve se v těchto letech postupně snižuje, až do roku 2030, kdy skončí úplně. Letos můžeme počítat asi s 70 mil. Kč. Zároveň však dostáváme každý rok (do roku 2042) finanční náhradu (tzv. restituční) jako náhradu škod a za nevydaný majetek na základě smlouvy, kterou naše církev se státem po uzavření toho zákona uzavřela. Není to tedy jen dáno zákonem, který se dá v parlamentu změnit. Tato částka byla v prvním roce ve výši 76 milionů a je postupně zvyšována o inflační koeficient. Letos to je něco přes 79 milionů.

Synodní rada přemýšlí o životě a práci církve s dlouhodobým výhledem. Proto už nyní vyhlížíme období, kdy dojde definitivnímu ukončení vyplácení státního příspěvku i finančních náhrad a přejdeme na úplné samofinancování. Je logické, že na platy všech svých zaměstnanců si budeme muset peníze vybrat sami – ze svého, nebo z různých grantů či projektů. Ale spoléhat na někoho druhého je nepatřičné.

V současnosti jsou prostředky od státu i od sborů děleny na provozní, které slouží k financování platů a provozu a investiční, které mají za cíl se zhodnocovat do budoucna. Z těchto výnosů mohou být do budoucna placeny duchovní v místech, kde je církve bude chtít a přitom tam nebude možné na ně vybrat příslušnou částku. V současnosti si sami pokryjeme asi jen třetinu platu svých farářů.

V první řadě si musíme uvědomit, že budoucnost církve záleží především na ochotě členů a členek církve přispívat na život a na práci svých sborů. Pokud si jako evangelíci nezvykneme pravidelně přispívat na provoz svého sboru, můžeme ztratit svého duchovního, nebo dokonce samostatně existující českobratrský sbor v místě svého bydliště. V roce 2013 totiž přispívala na provoz sborů pravidelně jen asi jedna třetina z celkových necelých 80 tisíc členů Českobratrské církve evangelické. A jejich průměrným měsíčním příspěvkem na provoz vlastního sboru byla

částka kolem 60 Kč. To by po ukončení státního financování a ukončení vyplácení „restitučních náhrad“ na udržení sítě sborů a duchovních v dnešní podobě zcela jistě nestačilo.

9. Investiční prostředky

Většina je uložena ve třech investičních fondech. První dva fondy „ČCE A“ a „ČCE B“ mají své profesionální správce (v současnosti Wood & Comp., resp. Conseq Invest). Třetí fond „ČCE Reality“ je řízen představenstvem jmenovaným církví. Na činnost všech tří společností dohlíží Investiční výbor Synodní rady. Celkový objem investičních prostředků na začátku roku 2018 byl přibližně 400 milionů Kč. Z toho je asi 110 milionů Kč ve správě fondu ČCE A, 130 milionů Kč ve fondu ČCE B. Celková výkonnost těchto fondů je mezi 3 a 5% od začátku fungování. V ČCE Reality je zainvestováno do nákupu nemovitostí přes 160 milionů s ročním výnosem přes 3 miliony (bez zhodnocení růstu cen nemovitostí).

C) Závěr

Přebrali jsme práci od svých předchůdců a myslíme na to, co předáme svým nástupcům. Cítíme závazek vůči minulým i odpovědnost vůči budoucím. Někdy i docela hmatatelně, ať jde o kostely či modlitebny (připomínám Jeronýmovu jednotu!) nebo o Bibli, zpěvník (tvóříme nový!) či kalich, z něhož pijeme. A právě kalich je znakem toho, že naše společenství nezávisí jen na byt' vzácném hmotném dědictví. Spoléháme na Hospodina, který nebydlí v chrámech stavěných lidskýma rukama, a věříme radostné zvěsti, kolem níž se utvářejí naše sbory. Předáme tuto klíčovou zprávu věrně dál?

Vladimír Zikmund (synodní kurátor ČCE)

Výroční sborové shromáždění - slovo kurátora

Milé sestry, milí bratři,

chtěl bych se letos zamýšlet nad budoucností našeho sboru. Nějakým způsobem nám leží na srdci všem, jak jsme tady. Na toto téma jsme dokonce měli před měsícem besedu se synodním kurátorem, bratrem Zikmundem. Nemáme k dispozici žádné univerzální řešení pro kritickou situaci personální i peněžní, ani my sami pro sebe, ani církevní vedení pro desítky a desítky sborů, jako je náš. Bylo by i naivní si myslet, že taková pomoc někde je a že někdo druhý nám sem dodá nové členy sboru nebo peníze, nejlíp obojí najednou, abychom mohli dál pokračovat v naší činnosti. Navíc společenství, které by žilo ne z vlastní vůle a aktivity, ale z charity jiných, by stejně těžko bylo životaschopné. Musíme se zkrátka v první řadě snažit a starat sami.

Když si uvědomíme, kolik akcí v minulém roce ve sboru proběhlo, kolik práce bylo vykonáno, a to s minimem osob, můžeme skutečně říct, že se staráme a snažíme. Však také všem, kdo ochotně pomáháte, zajišťujete, pracujete pro sbor, patří velké poděkování. Proč že to vlastně všechno děláme? Smyslem sboru není shánět si nové členy ani shánět si peníze. Myslím, že kdyby se sbor takto zaměřil, sebeúdržbově, vydal by se do slepé uličky. Sbor je tu především proto, aby vydával svědectví o Kristu. O to by měl usilovat na prvním místě. Přibudou-li na základě toho do sboru nové sestry a noví bratři, tím líp. A budou-li sbor také podporovat svými penězi, budeme rádi. Obojí má ale být jen přidružený efekt toho, co děláme (tedy zvěstujeme Krista), ne hlavní cíl.

Jak se nám to zvěstování daří? Lidé nás nechtějí nějak poslouchat. Snažíme se na to tedy jít od lesa. Otvíráme se veřejnosti, pořádáme akce nepříliš náboženského charakteru, abychom nikoho neodpudivili a nepopudili a dali příležitost k seznámení. To je určitě správné. Leckdo, kdo by se jinak o Bohu nic nedověděl nebo dovědět nechtěl, se tak možná dostane nějakým způsobem do kontaktu s Boží existencí, s Božím slovem. Jak to v něm působí a co mu to třeba přinese v životě, nemůžeme posoudit. Co posoudit můžeme, je fakt, že kolem našeho sboru vznikl okruh řady lidí, příznivců, spolupracovníků, kteří jsou nám

do jisté míry naklonění, ale Kristus, víra a vlastní osobní angažovanost v tomto směru jsou pro ně, zdá se, hranicí, za kterou nechtějí – nebo nedokážou – vstoupit. Jako kdyby pro ně byl sbor, byla církev dobrá k pořádání koncertů, besed, her pro děti, nezávaznému popovídání si o čemkoli neškodném. Co je nad to, směřem k smyslu a podstatě sboru i církve, jde už mimo jejich osobní zájem. A tak ze zvěstování nakonec zase nic moc není.

Aby nevznikl mylný dojem – nesnažím se tu naznačit, že nemáme konat akce pro veřejnost, že je to zbytečná práce. To si nemyslím. Jen se podle mě ukazuje, že tím ve věci víry nikoho účinně neoslovujeme. A pokud ano, pak se to neprojevuje tak, že by se dotýčný připojil k duchovním aktivitám sboru nebo se dokonce stal členem. Nečekejme, že to změním.

Jako bychom se pohybovali v kruhu, z něhož není cesty ven. Jenže - Nestaví-li město Hospodin... Nepomůže lamentovat na bezvěrecké Česko, Středočechy zvlášť. Hledejme spíš u sebe, proč Pán Bůh naší činnosti nežehná nebo proč jí nežehná tak, jak bychom si přáli. A přiznejme si – počítáme vůbec s Bohem? Nevytratil se někde z našich úvah a aktivit? Jistě o něm často mluvíme, ale počítáme s ním skutečně? Tak, že na Něm jsme postavili své životy, nejen slovy, ale přímo tím, jak žijeme? Je živý vztah s živým Bohem opravdu naše životní priorita? A pokud ano, jak se to projevuje? Pomocí druhým, hlavně těm, kteří nám to nemají jak oplatit? Projevováním lásky těm, kdo nás nemají rádi? Odřeknutím se nekonečného výběru lákadel a marností, které nám nabízí a vnucuje svět? Pokorou před Bohem i lidmi, častou upřímnou modlitbou, včetně modliteb za sbor? Kéž by to bylo aspoň něco z toho. Bůh vidí do srdcí a obávám se, že v nich často nachází jiné priority než sebe. Vlažná víra nikoho nepřesvědčí. „Kéž bys byl studený nebo horký! Ale že jsi vlažný a ani studený ani horký, nesnesu tě v ústech,“ vyřizuje ve Zjevení anděl sboru v Laodikeji. Co by asi vzkázal sboru ve Mšeně?

Vy víte, sestry a bratři, že když vyslovuju pochybnosti o našem sboru, mám na mysli především sebe, protože jsem jediný, za koho si troufám

mluvit. Pokud se v tom, co říkám, sami někde najdete, pak se vás to třeba týká taky.

Jestliže nám tedy leží na srdci budoucnost našeho sboru a naší církve, nepředělávejme sbor ani církev. Předělávejme sebe. Pokora a pokání jsou cestou, která dává smysl.

Myslím, že Pán Bůh je k nám velmi milostivý. Dává nám ještě pořád další možnosti k zamyšlení nad tím, jak žijeme. To je dobrá zpráva. Věřím, že svou církev nenechá napospas. Tím nemyslím ČCE a už vůbec ne náš sbor, ale svatou církev obecnou. Když selžeme my, povolá si Bůh jiné. To je druhá dobrá zpráva – pro tu církev, ale i pro nás, že na nás a v nás Boží království skutečně nezáleží. A tak usilujme milovat Boha a dělejme, k čemu nás povolal, v naději a spolehnutí na Něj, aby i nad námi mohlo jedou zaznít:

Služebníku dobrý a věrný, byl jsi věrný nad málem, proto tě ustanovím nad mnohým. Vejdi v radost svého pána.

Luboš Skopec

Výroční sborové shromáždění – zpráva účetního sboru

Zpráva je dostupná v elektronické podobě na www.msenocce.wbs.cz v sekci Aktuality.

Nebot' Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. (Jan 3,16)

Zveme všechny, kdo chtějí slyšet radostnou zvěst o vzkříšení našeho Pána Ježíše Krista, na **velikonoční sborová shromáždění**:

Velký pátek **30. března** **17:00**

Hod Boží - Velikonoční neděle **1. dubna** **10:00**
(s vysluhováním Večeře Páně)

Sborové listy na internetu

Sborové listy si můžete také stáhnout na www.msenocce.wbs.cz .

Najdete tam navíc články:

- Výroční sborové shromáždění – zprávy kurátora a účetního
- Celý text kázání br. Vladimíra Zikmunda ve Mšeně 11.2.2018
- Vize budoucnosti evangelické církve z pohledu jejího vedení

Salár a dary

Zaplatit salár za rok 2018, věnovat peněžní dar na opravy a provoz sboru můžete osobně v kostele u bratra kurátora L. Skopce nebo sestry I. Pavelkové nebo platbou na účet sboru č. 174987837/0300. Děkujeme!

Farní sbor Českobratrské církve evangelické ve Mšeně u Mělníka.

Farář Mgr. Michal Šimek, bytem v Kosmonosích,
tel.: 608 718 898, e-mail: majkl.simek@seznam.cz.

Webové stránky sboru: www.msenocce.wbs.cz

Bohoslužby se konají každou neděli v 10 hodin.